

Στου Προφήτη των βουνών το πανηγύρι

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Χρόνια πολλά, Ηλία μου, να χαίρεσαι και τον

παππού!

Σήμερα, ανήμερα του προφήτη Ηλία, αν δεν άκουσε ευχές απ' όλους, όσους ήταν στη λειτουργία, στο γραφικό εκκλησάκι του χωριού! Σ' αυτό το εκκλησάκι, το σκαρφαλωμένο στον λόφο έξω από το χωριό, στεκόταν όπως πάντα, μπροστά στο πυρφόρο άρμα του προφήτη Ηλία μετά την απόλυση της θείας λειτουργίας. Στις 20 Ιουλίου κάθε χρόνο ο άγιος είχε την τιμητική του και πάντα αυτή τη μέρα ήταν για διακοπές στο χωριό και πάντα καμάρωνε ο παππούς μαζί του και μαζί τους γαίονταν όλοι οι συγχωριανοί του.

Έλα, άρχισε το κουρμπάνι, θα μας πιάσουν τα καλά

τραπέζια!

Η Λία, η μικρότερη αδερφή του, βιαστική κι «αγωνιώδης» όπως πάντα, τον τραβούσε από το καινούριο του καρό πουκάμισο, δώρο της γιαγιάς και του παππού, καθώς είχε σχεδόν αδειάσει η μικρή εκκλησία κι όλο το χωριό έξω στην αυλή της γεύονταν το πληγούρι με τα κατσικάκια, που θυσιάστηκαν προς τιμή του αγίου. Όλοι μαζί, σαν μια οικογένεια, πρόσφεραν τα ζωντανά, την καλύτερη σοδειά για το πληγούρι και το σταρένιο ζυμωτό ψωμί. Όλοι μαζί στα άσπρα τραπέζια που

στρώθηκαν αποβραδὶς στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, τιμούσαν τὸν ἅγιο, ποῦ καίει μετὰ τὸν ἥλιο τὸν δυνατὸ, ὄχι ὅμως γιὰ νὰ κάψει τὶς σοδειές τους, γιατί δὲν τοὺς εἰσακούει τὶς προσευχές τους καὶ τοὺς ἀποκαταλείνει ἐν τῇ γῆς.

ἔργου τοῦ, ζεῖ ...

Ψέλλισε τὴ σκέψη τοῦ φωναχτὰ καὶ τὸ

βλέμμα τοῦ ἦταν καρφωμένο στὴν εἰκόνα τοῦ τέμπλου. Κι ὁ προφήτης Ἡλίας τὸν κοιτούσε δυναμικά μετὰ τὰ λευκά τοῦ γένια καὶ μαλλιά καὶ τὰ χέρια τοῦ νὰ κρατοῦν αποφασιστικά τὰ χαλινάρια ἀπὸ τὰ πύρινα ἄλογα. Τὴν ἴδια μορφή τὴ θυμάται καὶ ἀπὸ τὸ Βυζαντινὸ Μουσεῖο τῆς Ἀθήνας, ὅταν πέρυσι τὸ εἶχαν ἐπισκεφτεῖ μετὰ τοὺς γονεῖς τοῦ καὶ τὴ Λία. Εἶναι ἔργο τοῦ Θεόδωρου Πουλάκη ἀπὸ τὴν Κρήτη.

«Λένε πως ἦταν παλιὰ ναυτικός ὁ ἅγιος, μα κουράστηκε τὴ θάλασσα. Πῆρε λοιπὸν τὸ κουπί τοῦ κι ἀνηφόριζε στὴ στεριά. Λαχταρούσε νὰ συναντήσῃ ἀνθρώπους ποὺ δὲ θ' ἀναγνώριζαν τὸ κουπί τοῦ καὶ δὲ θὰ ἤξεραν ἀπὸ θάλασσα.

- Ε, πατριώτη, πού το πας τὸ κουπί σου;

Ο βοσκός που συνάντησε ανηφορίζοντας, σίγουρα ήξερε από θάλασσα. Συνέχιζε τον ανήφορο λοιπόν. Ύστερα από λίγο έμπαινε σ' ένα μικρό χωριουδάκι, σκαρφαλωμένο μέσα στις φυλλωσιές απ' τα πλατάνια.

- Ε, παιδιά, πού λέτε να έχει κρυμμένη τη βάρκα του αυτός και κουβαλάει μόνο το κουπί του; Μήπως του την κλέψανε;

Τα γέλια και οι δυνατές φωνές των παιδιών της πλατείας τον «έδιωξαν» ακόμα πιο μακριά. «Δεν είναι τόπος αυτός να ξαποστάσω», σκέφτηκε και συνέχισε τον ανήφορο. Έπρεπε να συναντήσει ανθρώπους να μην αναγνωρίζουν το κουπί του, γιατί δε θα γνώριζαν από θάλασσα, σημάδι πως ήταν πολύ μακριά της. Ανέβαινε κι όλο ανέβαινε και σταματημό δεν είχε. Κόντευε πια στην κορυφή του βουνού, όταν σταμάτησε να ξαποστάσει στη ρίζα μιας καστανιάς κι ακούμπησε το κουπί του στον κορμό της.

- Πώς κατά τα μέρη μας πατριώτη; Έλα να σε φιλέψω στο καλυβάκι μου κρύο νερό και κάστανα. Μεγάλο και το φτυάρι σου, αν μου το δάνειζες για λίγο, θα σ' το χρωστούσα χάρη. Είναι κλαδί της καστανιάς;

- Καλοσύνη σου κυρούλα, λέω κι εγώ να ξαποστάσω και να φτιάξω το καλύβι μου στην κορυφή του βουνού. Να πάρεις και το φτυάρι μου να κάνεις τη δουλειά σου.

Ικανοποιημένος πια που βρήκε άνθρωπο να μην αναγνωρίζει το κουπί του, το έμπηξε στην κορυφή του βουνού και σταμάτησε εκεί το ταξίδι του, μακριά από τη θάλασσα. Κι έτσι, εκεί ψηλά στις κορφές των βουνών και των λόφων, αναπαύτηκε κι έφτιαξε τις εκκλησιές και τα ξωκλήσια του. Γι' αυτό και μεις τον γιορτάζουμε στο εκκλησάκι μας κι έχουμε Ηλίες πολλούς στο χωριό».

Ο παππούς, ικανοποιημένος που τον άκουγαν όλοι καθισμένοι, γύρω στο άσπρο τραπέζι της γιορτής, πέρασε το χέρι στους ώμους του και τον έσφιξε ελαφρά πάνω του. Ήταν ο Ηλίας της παράδοσης που ζει και τον πήρε να γιορτάσουν μ' όλο το χωριό.

Δ.Σ.

[Άκουσε την αφήγηση της ιστορίας:](#)

%profitis__Hlias_%